

ната форма на човѣка, неговото тѣло, но самия човѣкъ не виждате. Човѣкъ е скритъ въ ума, въ сърдцето и въ волята си, които сж невидими. Чрезъ тѣхъ той се проявява, но остава невидимъ. Казватъ за нѣкого, че е интеллигентенъ и благороденъ, но никой не е виждалъ интеллигентността на неговия умъ и благородството на неговото сърдце. Тѣй щото, хората виждатъ само външната страна на човѣка, безъ да знаятъ, какво представя мъжа и какво жената. Вие говорите за идеала на мъжа и на жената, безъ да ги познавате, безъ да разбирате тѣхната сжщина. — Какъвъ е идеалътъ на мъжа? Много идеали има мъжътъ, но единъ отъ тѣхъ е изявенъ по отношение къмъ жената. Той е следниятъ: Мъжътъ обича жената да му прави добро, безъ да му се изяви. И жената има единъ идеалъ по отношение на мъжа. Тя обича мъжа да ѝ прави добро, но да не я ограничава, да я остави свободна. Наистина, какво по-голъмо добро може да направи майката за своя синъ отъ това, че го е родила? Тя му е дала животъ, безъ той да знае това. Въ този смисълъ, колкото по-неизвестно е за сина доброто, което майката е направила за него, толкова по-любима му е тя, толкова по-свещенъ е нейниятъ образъ. Като говори за майка си, той казва: Всичко красиво и добро въ мене е отъ майка ми.

Сега и на васъ желая да правите добро, безъ да ограничавате човѣка. Да любите, безъ да ви знаятъ, че любите. Не ограничавайте доброто и не изявявайте любовта си. Това е идеалътъ на момитѣ и на момцитѣ. „Който има уши да слуша, нека слуша“.

37. Беседа отъ Учителя, държана на 11. май, 1930 г.
София. — Изгрѣвъ.